

Wildfire

AKO LESNÝ POŽIAR

HANNAH GRACE

Bestsellerová autorku titulu ICEBREAKER

HANNAH GRACE

Wildfire

AKO LESNÝ POŽIAR

MAPLE HILLS 2

 Pandora
www.vydavatelstvepandora.sk

2024

Táto kniha je beletristické dielo. Akékoľvek zmienky o historických udalostiach, skutočných osobách alebo miestach sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy a udalosti v nej sú výplodom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami alebo osobami, či už živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Názov

WILDFIRE

Copyright: © 2023 Hannah Grace

All rights reserved. Všetky práva vyhradené

Translation: © 2024 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design: © 2023 Leni Kauffman, www.lenikauffman.com

Illustrations: © Shutterstock

Slovak Edition: © 2024 by Mgr. Lenka Martinková

YDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-133-8

ISBN 978-80-8247-134-5 PDF

ISBN 978-80-8247-135-2 EPUB

ISBN 978-80-8247-136-9 MOBI

VENOVANIE

*Pre moje mladšie ja,
ktoré chcelo byť jeho prvou možnosťou.*

PLAYLIST

SPARKS FLY (TAYLOR'S VERSION) TAYLOR SWIFT	4:20
WILDFIRE SEAFRET	3:43
MOONLIGHT ARIANA GRANDE	3:22
ALONE WITH YOU ALINA BARAZ	3:45
CHRONICALLY CAUTIOUS BRADEN BALES	1:59
BEST PART (FEAT. H.E.R.) DANIEL CAESAR	3:29
SWEAT ZAYN	3:52
NAKED-BONUS TRACK ELLA MAI	3:17
LATE NIGHT TALKING HARRY STYLES	2:57
HARD TO LOVE BLACKPINK	2:42
PEACE TAYLOR SWIFT	3:53
YOU MILEY CYRUS	2:59
NONSENSE SABRINA CARPENTER	2:43
SLEEPING WITH MY FRIENDS GAYLE	2:48
PRETTY PLEASE DUA LIPA	3:14
DID YOU KNOW THAT THERE'S A TUNNEL UNDER OCEAN BLVD LANA DEL RAY	4:44
WHILE WE'RE YOUNG JHENÉ AIKO	3:56
BIGGEST FAN MADDIE ZAHM	3:01
THE ONLY EXCEPTION PARAMORE	4:27
EVERYTHING LABRINTH	2:15

ROZUM A CIT (1995)

Milovat znamená horieť, byť v ohni.

Marianne Dashwoodová

KAPITOLA JEDEN

Russ

Z opačnej strany obývačky sa do mňa vpíjajú Henryho oči.
„Tvoje leto bude nanič.“

Moji spoluhráči si odfrknú, najhlasnejšie Mattie, Bobby a Kris. Povedali mi niečo podobné, keď som sa k nim odmietol pridať v lete v Miami.

„Inšpirujúce slová, Turner,“ odvrknem na svojho nenadšeného spolubývajúceho. „Mal by si sa stať motivačným rečníkom.“

„Budeš ľutovať, že si ma neposlúchol, keď budeš trčať budúci týždeň na školení zamestnancov pri teambuildingu,“ predpovedá Henry listujúc v brožúre Honey Acres. Mračí sa pri tom čím ďalej, tým viac. „Čo je to nočná služba?“

„Dvakrát do týždňa budem musieť spať v izbe pri chatke ubytovaných, ak by náhodou niečo potrebovali,“ poviem nenútene a sledujem, ako sa Henryho oči rozšíria od hrôzy. „Zvyšok času budem spať vo vlastnej chatke.“

„Tak toto nie,“ povie a hodí brožúru späť na stolík. „Veľa šťastia.“

„Mohlo to byť aj horšie,“ zamyslí sa Robbie z druhej strany obývačky. „Mohol si sa v lete presťahovať do Kanady.“

Nate hlasno zastoná, zaborí hlavu do vlasov svojej priateľky a ešte viac sa ponorí do kresla, o ktoré sa delia.

„Kašli na tú zasranú Kanadu.“

„Môžeš si za to sám,“ zamrmle Stassie dostatočne nahlas, aby sme to počuli všetci. „Prestaň byť ufnukaný, Nate. Chceš hrať za Vancouver.“

„Radšej sa presťahovať do Kanady, ako sa deväť týždňov starať o dvadsať detí.“ Podľa úprimného znechutenia na Henryho tvári by si človek pomyslel, že idem pracovať na bitúnok a nie tráviť leto ako inštruktor v tábore. „Ty si to naozaj nepremyslel, Callaghan.“

Premyslel.

Hlavnou klientelou Honey Acres sú zaneprázdnení a bohatí rodičia, ktorí potrebujú zamestnať svoje deti počas celého leta, keď pracujú. Našťastie, poplatky sú také pekelné vysoké, že zariadenie tábora je mnohonásobne lepšie ako hocikde inde. A to som si ich pozrel veľa. Aj napriek úlohám, ktoré udržiavajú deti pod kontrolou, práca je platená dobre a bonusom je aj niekoľko dní voľna. Je to luxus oproti väčšine iných táborov.

Prihlásiť sa mi navrhli Kris a Bobby, keď som odmietol ich ponuku na dovolenku. Povedali, že jednoducho si potrebujem nájsť prácu. Pred desiatimi rokmi strávili jedno leto v Honey Acres a prisahali, že je to ten najlepší tábor v Kalifornii. No a ja by som sa prihlásil na čokoľvek. Bar, v ktorom som pracoval, zavreli policajti. Peňazí bolo málo. Dobešla ho povest' podozrivého podniku, obsluhovali aj neplnoletých študentov. Nanešťastie, nič nenasvedčuje tomu, že by ho mali znovu otvoriť.

Aj keď si Henry myslí, že môj úsudok je vážne chybný, určite sa nebudem poflakovať po Maple Hills. Nebudem bez zamestnania a ne-nechám sa naháňať mamou, aby som ju navštívil.

Je to veľmi jednoduchá voľba.

„Hen, stále nechceš ísť so mnou?“ dobiedzam.

„Moje nie stále platí. Ďakujem. Ale ak potrebuješ falošnú pohotovosť, aby si mohol odísť, daj mi vedieť. Zavolám.“

JJ sa nakloní bližšie k Henrymu a drgne do neho plecóm.

„Jediná pohotovosť, ktorú budeš mať najbližšie dva roky, kapitán, je utopiť sa v príliš veľa k...“

„JJ!“ zapiští Stassie a preruší ho.

„Fuj, na čo myslíš,“ karhá ju, „chcel som povedať *v kreslení*.“

Stassie prevráti očami a ukáže mu prostredník. Pošle jej vzdušný bozk, spustí ruku a pozornosť presunie opäť na mňa. Na perách má jemný úsmev.

„Budeš sa baviť, nevšímaj si Henryho. Budeš nám tu však chýbať.“

„Ty tu už ani nebývaš,“ povie Mattie a zdvihne obočie.

„Ty si tu nikdy nebýval!“ oponuje Stassie a začne hádku o tom, kto trávi v tomto dome viac času.

Aj keď som vďačný, že mám toto leto prácu, je trochu nanič, že odchádzam. Práve som sa presťahoval k Henrymu a Robbiemu. Navyše aj k našim neoficiálnym spolubývajúcim Mattiemu, Bobbymu a Krisovi, ktorí sa zázračne objavia vždy, keď sa spomenie jedlo.

Je zvláštne mať vlastnú izbu. Dva roky som býval v dome bratstva a predtým s mojím bratom Ethanom. Už teraz som tu oveľa šťastnejší.

Okrem samozrejmych vecí, ako je vlastný priestor a život s ľuďmi, ktorých mám rád, je to dobrý pocit. Nemusím strategicky plánovať, kedy si budem môcť vyhoniť alebo si pri zriedkavých príležitostiach užiť sex. Henry mi zdvorilo oznámil, že po šiestich mesiacoch bývania vedľa Nata a Stassie môže s absolútnou istotou potvrdiť, že izba nie je zvukotesná.

„Budete sa vy dvaja hádať celé popoludnie alebo sa môžeme pripraviť na večierok?“ zakričí Robbie cez hádku Stassie a Mattieho.

Dnes večer usporadúvame párty na rozlúčku s chalanmi, ktorí končia školu, alebo párty *dovi a do pi...*, ako to nazýva Robbie. Zostáva v Maple Hills na postgraduálnom štúdiu a je rád, že si môže ponechať titul organizátora večierkov.

Napriek tomu nikto nevyzerá obzvlášť nadšený z prípravy domu na hordu študentov z Maple Hills, ktorí sa k nám o pár hodín priženú. Viem, že to pre chalanov vyzerá ako koniec jednej éry... strá-

viť spolu každý deň štyri roky je dlhý čas. Pre Nata a Robbieho to predstavuje ešte dlhší čas. Nikdy nežili v rôznych mestách, nieto ešte v rôznych krajinách.

Pre mňa je to však ako začiatok. Keď sa začínala škola, pridali som sa k bratstvu, pretože som chcel mať rodinu, ktorá by ma nesklamala, ako to robí moja skutočná. Myslel som si, že moji bratia z bratstva tu pre mňa budú v dobrom aj zlom, že konečne budem mať ľudí, na ktorých sa budem môcť spoľahnúť, ale nestalo sa tak. Cítil som, že som spravil chybu, ale vytrval som. Veril som, že to chce len čas, aby som sa s nimi cítil ako s rodinou. To, že som skutočne spravil chybu, sa ukázalo na začiatku roka, keď sa odohrali všetky tie sračky s klziskom. Jediní ľudia, ktorí mi boli oporou, sú v tejto miestnosti.

Bolo to najhoršie obdobie môjho života. Hanbil som sa a držal som to v sebe. Jedného dňa sa ma Henry spýtal, či som v poriadku. Povedal som mu, že mi je fajn. Čakal som, že tým sa to skončí. On mi však povedal, že vie, že klamem, a že sa vráti, keď budem pripravený porozprávať sa. Každý týždeň sme mali ten istý rozhovor, až kým som naňho nenarazil počas zimných prázdnin.

Pokúsil som sa ísť domov, ale vydržal som tam len dvadsaťštyri hodín. Otec sa po prehre v kasíne opil, nesúvislo rozprával kravinu a mama bola na hranici profesionálnej neschopnosti zobrať ho na zodpovednosť za jeho činy. Vrátil som sa na univerzitu. Henry sa vracal do domu hokejistov po svoje výtvarné potreby. Keď ma zbadal, opäť sa ma opýtal, či som v poriadku a ja som mu prvýkrát povedal, že nie.

Po toľkých rokoch zahanbenia a zlosti na otcov problém s hazardnými hrami som o tom chcel niekomu povedať. Vypadlo to zo mňa ako slovné zvratky. Dokonca ani tréner Faulkner alebo Nate nevedeli o všetkom, čo sa u mňa doma deje. Henrymu som, naozaj, povedal všetko.

Stál tam s plátnom zastrčeným pod pazuchou a počúval.

Skončil som a z pliec mi spadla asi tona tehál. Spýtal sa ma, či si nechcem kúpiť Kenyho krídelká a stráviť s ním prestávku. Nekládol mi žiadne otázky, neponúkal mi rady, nesúdil ma. Preto som okamžite súhlasil, keď sa ma spýtal, či chcem bývať s ním a Robbieom.

V miestnosti zavládol chaos, ako vždy, keď sú všetci spolu. Rozhovory sa prekrývajú, jeden hlasnejší ako druhý. Ľudia si mýlia svoju tichosť, s tým, že som plachý, ale ja nie som plachý. Dokonca si ani nemyslím, že som až taký tichý. Len to tak vyzerá, pretože všetci ostatní sú hluční. Na rozdiel od mojich spoluhráčov radšej sedím a počúvam, ako by som mal byť v centre všetkého diania. Byť stredobodom pozornosti je príliš veľký tlak, príliš veľa príležitostí všetko posrať. Som oveľa šťastnejší, keď som pozorovateľ, sledujem všetko zvonku.

Prejdem do kuchyne, z chladničky si zoberiem vodu a keď za sebou niekoho zacítim, chytím ďalšiu.

„Si pripravený na svoju prvú oficiálnu párty?“ opýta sa JJ a vezme si fľašu z mojej ruky.

Obaja sa oprieme o kuchynskú linku, pozeráme do obývačky.

„Myslím, že áno. Jediné pravidlo je nenaštváť Robbieho, však?“

JJ si odfrkne, keď odkrúca vrchnák.

„Náhodou, je to moja obľúbená zábava, ale záleží na tom, ako veľmi zaneprázdnený chceš byť v budúcej sezóne.“

„Myslím, že si to u neho nechcem pokašľať.“

„Už sa cítiš ako doma?“ spýta sa a odpije si z vody.

V posledných týždňoch som s JJ-om strávil veľa času a zistil som, že za rolu vtipkára sa skrýva brat. Po tom, čo som si pred pár mesiacmi za svoje úspory kúpil staré nákladné auto, stal som sa neoficiálnym sťahovákom pre všetkých. Bolo príjemné cítiť sa užitočným, takže ma to netrápilo až do chvíle, keď sa Lola začala báť, že jej veci omylom odvezú do Natovho nového bytu vo Vancouveri a na krabice, ktoré neboli jej ani Stassine, nakreslila penisy.

Spolu s JJ-om sme sa vydali na cestu do jeho nového bydliska v San José s nákladiakom plným pokreslených krabíc a po ceste sme si vyslúžili pobavené pohľady ostatných vodičov. Keď s niekým trčíte desať hodín v uzavretom priestore, dozviete sa o ňom veľa. JJ ironicky zažartoval, že ja som takmer nič neprezradil.

„Už sa k tomu blížim,“ priznávam. „Veľká zmena oproti tomu, na čo som zvyknutý.“

„Pamätaj, že sem patríš. Všetci chcú, aby si bol nablízku...“ povie potichu.

Nikdy som nikomu z chalanov nepovedal o svojej neistote, ale JJ nejako vie, že sa držím bokom. Raz som ho nazval vnímavým a on povedal, že je to preto, lebo je škorpión.

Nech to už znamená čokoľvek.

V každom prípade si to vážim a prvýkrát po dlhom čase sa cítim pochopený. Čo je zvláštny pocit, keďže veľa času nerozumiem ani sám sebe.

„Chápem,“ potvrdím. Plesne ma po pleci a vráti sa na svoje miesto v obývačke. Pomaly idem za ním a hádzem sa na miesto vedľa Henryho.

Robbie zatlieska. Inštinktívne mu venujeme okamžitú pozornosť ako dobre vycvičené psy.

„Mini Faulkner. Ježiši,“ zašomre Nate a zavrtí sa na svojom mieste.

„Vieš, že sa teraz pri potlesku mykám,“ dodáva Bobby. „Myslím, že je to skutočná reakcia na traumy.“

„Aj keď som sám, počujem to tleskanie,“ hovorí Mattie a solidárne prikyvuje.

„Nie,“ odfrkne si Joe. „To je Kris odvedľa. Plesknutie je len jedno. To pri náraze o jej zadok.“

Robbie si niečo zasyčí popod nos, Kris hodí na Joea vankúš z gauča, on ho chytí a odhodí späť. Nastane chaos.

„Kde boli tieto obranné schopnosti, keď si hral hokej, Joe?“ spýta sa Henry a zaskočí ho na dosť dlho, aby ho jeden z Krisových vankúšov udrel priamo do tváre.

„Preboha,“ zavrčí Robbie. „Táto párty sa nebude konať, ak jeden z vás šašov skončí s otrasom mozgu. No tak, naposledy.“

V miestnosti sa rozhostí neprirodené ticho a všetci sa neochotne zoradia, aby im Robbie povedal, čo majú robiť. Nastáva zvláštny okamih. Každému dochádza, že toto je posledný večierok, ktorý chalani v tomto dome spolu usporiadajú.

Som zahľbený do svojich myšlienok, keď sa JJ začne smiať a kričať.

„Päť dolárov! Všetci mi dlhujete päť dolárov!“

„Čo?“

„Stas plače!“ Objíme ju okolo ramien a pobožká ju na bok hlavy, „a to ešte predtým, ako vypila nejaký alkohol! Vyhral som.“

Stassie si chrptom rúk utiera slzy a zmätene sa obzerá okolo seba.

„Chalani, stavili ste si na mňa?“

Všetci siahnu po peňaženkách a vytiahnu bankovky. Mattie pokrčí plecami a vrazí ju JJ-ovi do natiahnutej dlane.

„Technicky sme stavili na tvoje slzy.“

„To je neuveriteľné. Nate, vedel si...“ Otočí sa k svojmu priateľovi, ktorý nenápadne vyťahuje peniaze z vrečka. „Ty si taký debil! Všeci ste debili!“

Nate podá JJ-ovi svoju päťdolarovú bankovku, pevne objíme Stassie a láskyplne ju pobožká na spánok.

„Ani si sa nesnažila tie slzy zadržať. Za tie peniaze som ti mohol kúpiť kuracie krídelká.“

„Neuveriteľné. Je to také smutné... Všeci si idete svojou cestou... Je tu jednoducho taká atmosféra.“

„Keby som ti povedal, že Russ sa dnes nestavil, že sa rozplačeš, budeš sa cítiť lepšie?“

Jej uslzené oči sa stretnú s mojimi a ona sa usmeje. „Vďaka, muffin. Nie si na mojom zozname tých, čo nenávidím.“

Kývnem jej na znak uznania. Nechám ju v tom. Nech si myslí, že som veril, že nebude plakať. Aj tak som vedel, že bude, ale nestavil som sa, pretože jednoducho ne hazardujem.

„Prepáč,“ preruší nás Henry. „Ja tiež nie.“

Henry tiež vedel, že bude plakať, ale rozhodol sa, že zo solidarity už nebude hazardovať. JJ ešte stále počíta svoje peniaze, keď dovnútra vchádza Lola s taškami plnými červených pohárov. Pozrie sa na rad a zamračí sa.

„Plakala, však?“

„Áno,“ ozve sa v miestnosti.

„Dočerta, Anastasia.“ Lola hodí tašky Robbiemu do lona, zohne sa, aby ho pobožkala, a potom siahne do kabelky a vytiahne z nej nejaké peniaze. „Toto je naposledy, čo si dostal moje peniaze, Johal.“

„Kým neuspejem v hokeji a nebudem nasledovať svoje skutočné životné poslanie,“ oponuje JJ. „Sriptíz.“

„Dovtedy.“

„Teraz, keď všetci vyplatili svoje dlhy, môžeme, prosím, začať túto zasranú šou?“ zastoná Robbie.

Predchádzajúce ticho sa vráti spolu s tou spoločnou myšlienkou, ktorá sa postupne preháňa myslou mojich spoluhráčov. Nate si prečistí hrdlo a prikývne.

„Poslednýkrát.“

Čudná atmosféra sa vytratí hneď, ako Lola vybuchne smiechom.

„Dobre, Alexander Hamilton. A ja som vraj tá dramatická, Ježiši. Banda zasraných kráľovien drámy.“

KAPITOLA DVA

Aurora

Nemala by som tu teraz byť, ale niečo na basketbalistoch mi narúša schopnosť sebaovládania.

Povedala som, že neprídem a Emilia ma už čaká v dome hokejistov, preto neviem, ako je možné, že som sa nechala presvedčiť Ryanom Rothwellom, aby som sa vzdala svojho plánu a zastavila sa. Prečo mám slabosť na vysokých svalnatých mužov, ktorí to vedia s rukami? Je to jedna z najväčších záhad života. Takých, na ktoré sa snaží prísť polovica žien v Maple Hills, súdiac podľa davu na tejto párty.

Niekoľko hráčov tímu končí školu a dnes večer sa koná ich záverečná párty. S Ryanom sme sa minulý týždeň rozlúčili štyrikrát a akokoľvek je skvelý, obaja vieme, že už nebudeme v kontakte. Budúci mesiac ho čaká draft do NBA a ja si nerobím ilúzie, že ma v najbližšom čase niekto pozve sadnúť si na palubovku. Ale to mi nezabránilo prísť, keď ma o to požiadal, čo vypovedá viac o mne ako o Ryanovi.

Na tichom mieste v kuchyni spochybňujem všetky svoje životné rozhodnutia a starám sa o svoj drink. Vedľa mňa sa zrazu objaví niekto, pri kom by som si priała, aby odišiel. V okamihu, keď Mason Wright

otvorí ústa, inštinktívne prevrátim očami, ale to mu nezabráni, aby ma otravoval.

Ukradne mi nápoj z ruky. Vie, že to neznášam. Napije sa.

„Hľadáš si ďalšiu obeť, Robertsová?“

Bože, nenávidím ho.

„Nie je čas ísť spať, Wright?“

Jeho oči blúdia po mojom tele, uškrnie sa. Napne ma na zvracanie.

„Je to pozvanie?“

Našťastie nemám problém s tým, aby som sa pri tomto konkrétnom basketbalistovi ovládla. „Pozvanie, aby si sa odpratal a nechal ma na pokoji? Áno.“

Zasmeje sa a predstava, že by v niečom nachádzal radosť, ma rozčuľuje. Nevie, kde ten chalan berie toľko sebavedomia, ale mal by ho stáčať do fliaš a predávať. Nikdy som nepoznala nikoho, najmä nie prváka, kto by bol taký arogantný. Vráti mi môj nápoj a nakloní sa o niečo bližšie.

„Vieš, že hra na nedostupnú ma vzrušuje, však?“

„Nehráam, Mason. Nedostaneš ma.“

„A prečo?“

„Okrem toho, že ťa nemôžem vystáť? Si prvák.“

„Si o štyri mesiace staršia ako ja.“ Frustrované zvráští obočie, pretože božechráň, aby nejaká žena v jeho prítomnosti okamžite neklesla na kolená.

„Si. Prvák,“ opakujem.

Nikdy neuverí, že sa oňho nejaká žena nezaujíma. Čiastočne preto, že je veľmi príťažlivý, ale hlavne preto, že je prehnane sebavedomý. Vyzerá skôr ako stereotypná rocková hviezda než ako basketbalista. Je vysoký, má čierne vlasy, prenikavé modré oči a bledú pokožku so zložitými a detailnými tetovaniami, ktoré mu zdobia ruky a chrbát. S povzdychom dopijem zvyšok svojho nápoja.

„Nemám rada ľudí, ktorí sú mladší ako ja.“

„Opatrne, princezná.“ Rukou zakryje smiech a ja prižmúrim oči. „Ukazuje to na tvoje problémy s otcom.“

„Jediný problém, ktorý mám, si ty.“ Chce sa mi uškrtiť ho, ale ako poznám Masona, pravdepodobne by to považoval za predohru. „Ale keď už hovoríme o otcoch, ako sa má riaditeľ Skinner?“

Aj keď je môj úhlavný nepriateľ arogantný, má jednu slabinu: svojho otca. Nikto nevie, že jeho otec je šéfom atletiky v Maple Hills a on chce, aby to tak zostalo, preto používa dievčenské meno svojej mamy. Človek by si myslel, že problémy s otcami nám pomôžu zblížiť sa, ale s Masonom sme nikdy nevychádzali. Nie je to jedno z tých priateľstiev, ktoré sa vyvinie časom. Môžem pokojne vyhlásiť, že budem vždy trepzlivo čakať na jeho pád.

„Je pekné vedieť, že som tvojou a Ryanovou posteľovou témou,“ jeho charakteristický úsmev sa okamžite zmení na zamračený a siahne po najbližšej fľaši alkoholu. „Sťahujem sa do Ryanovej izby, povedal ti to? Dokonca ani nezmením kód, len aby si vedela, ako sa dostať dnu.“

Toto decko nevie, kedy skončiť.

„No nie si ty roztomilý? Ale vážne, Mason, môžeš dať moje číslo svojmu otcovi? Je sexy...“ Nie je. „A chcem dostať miesto v basketbalovom tíme.“

„Chod' do riti, Aurora,“ zavrčí, buchne fľašou o linku a odkrása do záhrady.

„Opatrne, princezná!“ zakričím za ním. „Ukazuje to na tvoje problémy s otcom.“

Zozadu ma okolo pásu objímu ruky. Chystám sa rozdávať údery, keď začujem dobre známy hlboký hlas.

„Ak ho zabiješ, nezaplatím za teba kauciu.“

„Povedal mi, že mám problémy s otcom.“ Ryan vyzerá zmätene, keď sa mu otočím v náručí. Akoby si nebol celkom istý, kam smeruje tento rozhovor. „Je to v poriadku, len keď to poviem ja.“

Prikývne, konečne pochopí.

„Chápem. Čo si povedala, že si ho tak naštvála?“

„Požiadala som ho o číslo jeho otca, aby mi dal miesto v basketbalovom tíme.“

„Rory...“ Natiahne *ry*, takže viem, že mám problém. „Vieš, že to má byť tajomstvo. Pod tým výbušným správaním zlého chlapca je citlivá fazuľka.“

Nie je to moja chyba, že Mason má zlý vzťah s otcom. Nerobí ho to práve výnimočným a nikdy som nevyslovila slovo *nepotizmus*.

„Nuž, ak to bolo tajomstvo, prečo si mi to povedal?“

Ryan sa nakloní a nežne ma pobožká na čelo.

„Pretože viem, že ho nenávidíš a snažil som sa ti dostať do nohavičiek.“

„Hmm,“ zamyslím sa. „Aj tak by som ťa do nich pustila.“

Ryana Rothwella by som pustila do svojich nohavičiek hociktorý deň v týždni. Vlastne som Ryana Rothwella pustila do svojich nohavičiek mnohokrát v týždni. Ryan je skvelý chalan a asi preto som sa rozhodla čeliť Emiliinmu hnevu. Aby som ho mohla vidieť naposledy.

Moje očakávania, čo sa týka chlapcov sú také nízke, že sú až v pekelných jamách, ale Ryan je jeden z tých dobrých a naša situácia – priateľia s výhodami – počas posledných pár mesiacov bola zábavná.

Má povest', že sa nerád viaže, baví sa a ja som presvedčená, že vysoká škola by ho mala oceniť za jeho služby týkajúce sa obšťastňovania žien počas štyroch rokov, ktoré tu strávil.

Mali by na jeho počesť postaviť sochu.

Možno sa na to spýtam Masonovho otca.

Prstom ma štouchne pod bradu, nakloní mi hlavu dohora a vytrhne ma z myšlienok.

„Budeš mi chýbať, Robertsová.“

Odpoveď mi uviazne v hrdle. Stačilo by niečo ako: *Aj ty mne* alebo dokonca jednoduché: *Ďakujem*, ale slová zo mňa nevychádzajú. Pár milých viet, jednoduché gesto priateľstva, znak toho, že čas, ktorý sme strávili spolu, preňho niečo znamenal a celý môj svet sa zase roztočí. Neznášam to.

Naš vzťah bol vždy čisto fyzický. Niežeby sa ma nesnažil presvedčiť, aby som uňho po tom zostala, ale keď počujem, že mu budem chýbať, je to príjemné, aj keď má tucet iných žien, ktorým to môže povedať.

Vzdychne, takmer akoby počul moje myšlienky, pritiahne si ma do náručia, pričom mi zaborí tvár do vlasov.

„Budem žiarliť na chlapa, ktorý si vypočuje, čo sa ti odohráva v hlave, keď máš takýto výraz v tvári. Prived' ho na zápas, aby som mu mohol hodiť do hlavy loptu.“

„Nemyslím si, že by sa niektorý z nás musel obávať, že sa to stane.“

Zasmeje sa mi do vlasov, stále ma nepúšťa.

„Ja som len zastávka. Som chlap, s ktorým si to rozdáš tesne predtým, ako stretneš lásku svojho života.“

„Štatisticky sa to stane, ak si to rozdáš so všetkými.“

„Ver mi, Robertsová. Mal by som založiť systém záruky vrátenia peňazí. Dostaneš svoj šťastný koniec.“

„Bože, Ryan. Nevyvolávaj vo mne emócie, keď sa chystám na hokejovú párty. Vieš, že keď som smutná, som nadržaná.“

Zasmeje sa, keď sa neochotne rozpletieme a ustúpi o krok dozadu.

„Ak ešte dvakrát povieš, že keď si smutná, si aj nadržaná, Mason sa objaví ako Beetlejuice.“

Prevrátim očami, hľadám svojho nepriateľa. Nájdem ho, ako obťažuje niekoho iného na druhej strane miestnosti, mimo dosahu.

„Môžeš ho vziať so sebou? Bez teba sa s ním nedokážem vysporiadať.“

Zastrčí mi vlasy za ucho.

„Povedala si mi, že sa chceš toto leto zmeniť. Možno sa vrátiš z kempu a budeš schopná ho tolerovať. Budeš mať viac skúseností s jednaním s deťmi.“

„Povedala som si, že sa chcem zbaviť všetkých svojich toxických sebazničujúcich návykov. Nepovedala som, že sa zmením natoľko, že prestanem nenávidieť Masona.“

„Možno by si mala vymeniť niektoré zo svojich súčasných romantických kníh za knihy o svojpomoci.“

Prižmúrim oči.

„Skončil si jeden semester angličtiny a myslíš si, že si kvalifikovaný na to, aby si začal rozdávať odporúčania na knihy?“

„Máš pravdu, Robertsová. Zostanem vo svojom pruhu.“

Rozlúčka visí vo vzduchu, ale nedokážem sa prinútiť vysloviť to.

„Dáš mi vedieť, ako dopadol draft, však?“

Ryan ma naposledy pobožká na čelo a prikývne.

„Môžeš sa staviť. Vyhybaj sa problémom.“

„Nerobím to vždy?“

„Doslova nikdy,“ zasmee sa, „to je ten problém.“

Vykročím z Uberu. Emilia ma čaká s takým tým nenadšeným výrazom, ktorý milujem.

„Ideš neskoro.“

Je ťažké dať sa ňou zastrašiť, keď vyzerá tak anjelsky – doslova. Kuchery myšacej hnedej farby má zapletené do vrkoča okolo hlavy, nos a líca má stále červené. Spálila sa, keď včera zaspala v našej záhrade. Zvyšok jej tela ostal bledý ako duch, takže netuším, ako sa jej podarilo spáliť si len tvár. Je to však niečo, čo teraz nebudem vyťahovať.

„Pomohlo by, keby som ti povedala, aká si pekná?“

Nepomáha to a stratím ju v okamihu, keď prejdeme dverami domu hokejistov a minieme niečo, čo vyzerá ako kartónové makety hokejového tímu v životnej veľkosti.

Napriek ich povesti v celom kampuse tieto večierky nenavštevujeme, pretože Emilia dáva prednosť podujatiam, ktoré sa končia pred polnocou a ja dávam prednosť basketbalu, ale JJ, jeden z jej kamarátov zo skupiny LGBTQIA+, odchádza na sever profesionálne hrať hokej a ona sľúbila, že sa rozlúči.

Prirodzene, súhlasila som, že sa pridám, pretože som skvelá kamarátka, ale aj preto, že mi neskôr cestou domov sľúbila vegetariánsku pizzu. Teraz sa trochu obávam, že meškanie naruší jej ochotu kúpiť mi ju.

Napriek hordám ľudí pôsobí tento dom, ktorý obývajú hokejisti, zvláštne útulne. Na stenách sú zarámované fotografie, na ktorých je skupinka chalanov a dve dievčatá, vankúše na gauči nevyzerajú, že by sa v nich ukrývalo dostatok baktérií na rozpútanie biologickej vojny a ak ma oči neklamú, niekto tu utieral aj prach.

To je podložka pod pohár?

Predieram sa davom, som zmätená najmä z toho, že sa mi nohy nelepia na zem, ale rozhodne som smädná. Zamierim k svojmu obľúbenému miestu na každej párty – ku kuchyni. Obrovský ostrovček je už pokrytý rôznymi poloprázdnyimi fľašami od alkoholu a iných nápojov. Očami prehladávam rôzne skrinky a snažím sa odhadnúť, v ktorej z nich by mohli byť poháre.

Párty-nepárty, videla som príliš veľa dokumentárnych filmov o mori na to, aby som používala plastové poháre. Nesmelo nakuknem do jednej zo skriniek, nájdem však len poháre na tvrdý alkohol.

Doslova.

V celej skrinke nie je nič okrem pohárikov na tvrdý alkohol.

V druhej skrinke sú misky a keď sa chystám zistiť, či je tretia skrinka tá správna, a cítim sa ako Zlatovláska, niekto vedľa mňa si odkašle.

„Si zlodějka?“

Odtiahnem sa od dverí skrinky a s vedomím, že moja tvár je určite ako červená na semafore, si prezerám chalana, ktorý ma práve prichytil pri čine. Mám meter sedemdesiat, na ihličkových podpätkoch som ešte vyššia, ale on sa nado mnou stále týči. Je na ňom však niečo rozhodne nezastrašujúce. Jeho bicepsy sa síce snažia uniknúť z rukávov čierneho trička a látka na jeho širokej hrudi je poriadne napnutá, ale črty tváre má nežné a pozdĺž čeľuste má len náznak strniska. Akoby sa jemnosť jeho tváre celkom nezhodovala so zvyškom tela. Svetlohnedé vlasy má učesané z tváre a keď sa pozriem vyššie, hľadia na mňa jeho zafírovo modré oči, pláva v nich čosi neisté, ale fascinované.

Toto je asi najtrápnejší spôsob, akým som sa kedy zoznámila so sexy chlapom.

Venujem mu svoj najnevinnejší úsmev.

„Považuje sa za lúpež aj to, ak ten dotýčný neopustí budovu?“

„Dopekla, vedel som, že som mal študovať právo.“ Kútiky pier sa mu zdvihnú a pri ústach sa mu objavia jamky. Bojuje so smiechom. „Myslím, že krádež je, keď si zoberieš niečo, čo ti nepatrí.“

„Čo ak sa to majiteľ nikdy nedozvie?“

„Nuž, ak sa to majiteľ nikdy nedozvie, potom je to z jeho strany nedbalosť,“ povie a rukou si pošúcha zátylok. Snažím sa stále pozerat' na jeho tvár, nie na jeho svalnaté ruky, ale som slabá. „Čo hľadáš?“

Vykročí ku mne, zacítim silnú vôňu santalového dreva a vanilky. Pritlačí ruku na dvere, ktorých sa stále držím a jemne ich zavrie.

Čo hľadáš?

„Poháre.“

„Sú len plastové, prepáč.“

„Vieš, koľko plastov končí v oceáne? Nikto, kto tu žije, sa to nikdy nedozvie.“ Toto je najdlhší rozhovor o pohároch, aký som kedy viedla. Je to možno najdlhšia konverzácia, akú kedy kto viedol o pohároch. Pristihla som sa pri tom, že rozmýšľam, aký ďalší kúsok kuchynského riadu môžem vytiahnuť, aby to pokračovalo.

„Takže tento zločin je kvôli žralokom?“

„Nuž, nielen kvôli žralokom. Žijú tam aj ryby, korytnačky a veľryby.“ Zatvorí oči, krúti hlavou a bojuje s úsmevom. „Možno aj pár chobotníc. Pri mojich dobrých skutkoch nerozlišujem.“

Znovu otvorí oči. Ruku ešte niekoľko sekúnd necháva na dverách skrinky, potom ma obíde a zamieri ku skrinke číslo šesť. Otvorí ju a odhalí police s pohármi, ktoré k sebe nepasujú. „Nehádz to po nikom, lebo budeme mať obaja problémy.“

Zdvihnem sa na špičky, vezmem si jeden s emblémom Maple Hills. Pre Emiliu vezmem ten, na ktorom stojí *Moji priatelia išli na LA Pride a ja som dostal len tento pohár*.

„Našiel si ich rýchlo. Už si tu niekedy kradol?“ Prestaň rozprávať, Aurora!

Položím ich na linku, siahnem po najbližšej fľaši alkoholu a nalievam jej obsah do pohárov. Nazývam ich svojimi víťaznými. Ochotný cudzinec otvorí fľašu s niečím bublinkovým, posunie ju mojím smerom a zasmee sa.

„Nie, ja tu bývam.“

Och, doriti. Jeho slová ma tak zaskočia, že miniem okraj pohára a polejem linku šumivou lepkavou tekutinou. Dvojnásobné doriti.

„Prepáč, prepáč, prepáč!“

Skôr než stihnem zareagovať, už handrou utiera môj neporiadok.

„Mrzí...“

„Netráp sa,“ povie tlmeným hlasom a zastaví ma skôr, ako sa stihnem znova ospravedlniť. „Nič sa nedeje. Postav sa tam, aby si nebola mokrá.“

Urobím, čo mi povie a sledujem, ako vyberie dezinfekčný sprej a poriadne čistí linku medzi opitými a nevšímavými ľuďmi, ktorí sa ešte stále snažia pripraviť si vlastné nápoje. Keď je hotový, chytí fľašu, opatrne naplní oba nápoje a podá mi ich.

„Takže ty si ten, ktorý utiera prach,“ zamrmlm.

„Čože?“

„Nič. Ďakujem. A ešte raz prepáč.“

Nahne sa cez linku.

„Prepáč, že som porušila pravidlo o nepribližovaní sa k našim skrinkám, alebo že som zdemolovala kuchyňu?“ pýta sa.

Prekrižim si ruky na hrudi a hravo našpúlím pery.

„Nevidím žiadnu ceduľku.“

Tentoraz sa naozaj rozosmeje. Hlboké dunenie v hrudi, ktoré vyznieva skutočne autenticky. Všimnem si, ako ma pozoruje, nenápadne si ma prezerá od hlavy až po päty. Jeho pozornosť mi rozochvieva telo a okamžite jej chcem viac.

„Nepripadáš mi ako žena, ktorá by venovala pozornosť ceduľkám.“

„A to už prečo?“ Je to sugestívna otázka. Viem to. On to vie. Chalani, pri ktorých sa domnievam, že sú jeho spoluhráči, sa potulujú nakoľo a snažia sa počúvať. Vedia to. „Dávaj pozor na odpoveď, máme tu publikum.“

Zvrastí obočie. Otočí sa, pozrie sa, čo sa deje za ním a keď sa obracia späť ku mne, špičky uší mu zružovejú. Naši diváci sa náhlia preč, ale stačí to na to, aby to tomuto chalanovi zabilo sebavedomie. Jeho náhla plachosť mi pripadá rozkošná. Som zvyknutá na to, že ma niekto balí, ale nemyslím, že by sa niekto predomnou niekedy červenal. Chcem zistiť, aký je jeho prvý dojem zo mňa. Chcem, aby sa na mňa stále po-

zeral tak ako pred tridsiatimi sekundami. Tak trochu chcem zavraždiť jeho priateľov.

Chystám sa ho znovu opýtať, keď na ramene pocítim teplú ruku. Emilia.

„Som taká smädná.“ Pozrie sa na pána Nápomocného a usmeje sa naňho. „Ahoj, ja som Emilia.“

Zdvorilo jej prikývne.

„Ahoj, rád ťa spoznávam. Som Russ.“

„Ty si Jaidenov Russ?“ spýta sa, chytí svoj drink a prevráti očami, keď si prečíta nápis.

Russ vyzera takmer hanblivo, keď si uvedomí, čo Emilia práve povedala. Prečo si taký roztomilý?

„Ehm, áno. Myslím si, že áno. Mám pocit, že pozná niekoho iného, kto by sa volal Russ.“

Znova si pošúcha zátylok, spod lemu jeho trička sa ukáže drobný kúsok opálenej kože a môj nadržaný mozog mierne zlyhá.

„Ja som Aurora,“ vyhrknem, až to hraničí s agresivitou.

Emilia sa ku mne otočí, jej výraz je zmesou zmätku a rozpakov. Rozhodnem sa to ignorovať a chlípem svoj nápoj, nechám vodku, nech mi vyšťípe pocit poníženia. Russ na mňa uprene hľadí. Položím pohár a znovu sa naňho pozriem.

Na lícach sa mu opäť objavujú jamky.

Emilia si odkašle a ja sa prinútim pozrieť na ňu. Zíza na mňa, akoby ma kvôli tomu neskôr určite chcela mučiť.

„Prišla som ti povedať, že ak si chceš zahrať, v klubovni sa začína Spitácka Jenga.“

„Spitácka Jenga?“

„Na niektorých kúskoch sú výzvy,“ vysvetľuje Russ. „Robbie a JJ radi robia veci zaujímavo.“

Emilia veselo zatská.

„Vedela som, že do toho bude nejaký zapletený. Bohvie, aké sú to výzvy. Rory, uvidíme sa tam?“

Prikývnem a ona opäť zmizne, nechá ma s mojím novým priateľom.

„Aké zaujímavé sú?“

Jeho pery sa zvlia a, božemôj, neexistuje dôvod, prečo by som sa mala chcieť bozkávať s niekým len kvôli tomu, ako sa usmieva alebo ako lavíruje medzi dôverou a neistotou.

Russ si odpije z piva, kým uvažuje nad mojou otázkou a ja len čakám. Mala by som sa hanbiť, ako bez ostychu visím na slovách nejakého muža, ale tento je taký sexy a neohrabaný... Pripadá mi to ako problém pre môjho budúceho terapeuta.

„Prečo nejdeš so mnou a nezistíš to?“

KAPITOLA TRI

Russ

„Prečo nejdeš so mnou a nezistíš to?“

V hlave mi to znelo celkom dobre, ale teraz, keď som to vyslovil nahlas, som vo svojom vnútri zhrozený. Táto žena je príliš sexy na to, aby sa so mnou rozprávala a ja netušim, ako sa mi podarilo dostať sa do tejto situácie.

JJ ma prichytil, ako ju sledujem počas jej sledenia po kuchyni a pozvubil ma príhovorom o *úspechu u žien* hodným Oscara. Potom ma jednoducho postrčil jej smerom s odporúčaním ponúknuť jej drink.

Aj keď nie som pri ženách *úplne* nanič, som taký vzdialený od tých najlepších... Dokázal som to počas môjho prvého rozhovoru s atraktívnou cudzinkou v mojom dome – o vlámaní. Zvyčajne potrebujem trochu času, aby som sa uvoľnil, kým sa začnem cítiť v pohode, čo nie je ideálne na vysokoškolských večierkoch. Alkohol niekedy preklenie túto medzeru na dosť dlho, aby som niekoho požiadal o číslo, ale nepijem často, preto som chronicky slobodný.

Aj keď som v dobrej nálade, Aurora je príliš pekná a práve preto sa môj mozog pokúša o nejakú zaujímavú konverzáciu. Keď som k nej

podíšiel, nevidel som ani jej tvár, len dlhé nohy a krivky zakryté krátkou sukňou a topom. Potom sa spoza dverí vynorila jej hlava, blondáve vlny jej lemovali tvár, líca mala ružové, smaragdovozelené oči na mňa hľadeli s takou nevinnosťou, ako keď niekoho prichytíte s rukou v nádobe na sušienky. A potom sa usmiala, čo pravdepodobne urobila už miliónkrát v živote, ale ja som pri tom zabudol na všetok nedostatok svojich schopností pri ženách. Zabudol som na všetko.

Predtým som si sľúbil, že sa s niekým porozprávam, ak sa mi bude zdať sexy a technicky to robím, aj keď sa ma práve chystá zdvorilo odmietnuť. Usilovne sa snažím usmerniť umelé sebavedomie, ktoré mi dodáva moje pivo a nerozpadnúť sa na kúsky pod jej zvedavým pohľadom, kým zvažuje moju ponuku.

Vystrie ruku a ja mám čo robiť, aby mi obočie od prekvapenia nevystrelilo až do vlasov.

„Veď ma.“

Prepletiem si prsty s jej a vediem nás smerom ku klubovni. V mysli si opakujem *predstieraj, kým sa z toho nestane pravda a si sexy hokejista a jediný človek, ktorý vie, že nie si sebavedomý si ty sám*, ako mi to povedal JJ.

Nikdy som nečakal, že jeho rada bude fungovať, ale keď kráčam k Jenge ruka v ruke s Aurorou, nevyzerá vôbec prekvapene. V skutočnosti vyzerá trochu namyslene. Držím si ju tesne pri sebe a dávam pozor, aby do nej nevrážali opití ľudia, až kým sa nedostaneme k davu okolo jedálenského stola.

„Pripravená?“ poviem, hoci si nie som istý, či hovorím sám so sebou alebo s ňou.

Pozrie sa na mňa, jej oči zmäknú a jej ruka jemne stisne moju.

„Koľko problémov môže spôsobiť jedna hra Jengy?“

„Môj priateľ Joe ide na právnickú fakultu na Yale a tí dvaja sa ho spýtali, čo sa v Kalifornii považuje za trestný čin.“ Joe sa ani nezatváril prekvapene. Keď prečítal zoznam zo svojho mobilu, Robbie a JJ nedovolili, aby niekto videl, čo píšu na bloky. Smiali sa spolu ako školáci.

„Nič nevytvorí o duchu vysokej školy lepšie ako zloženie kaucie. Som si istá, že sme obaja urobili aj horšie veci. No tak.“

Sebavedomo sa pohybuje davom, nepúšťa mi ruku, hlavu má vztyčenú a vlasy jej pri každom kroku tancujú po holých pleciach. Nie som si istý, ako som sa ocitol v úlohe toho, koho vedú, ale nasledujem ju smerom k medzere medzi Stassie a Emiliou.

Keď ma Stassie zbadá, nadšene na mňa zamáva a potľapká po stole vedľa seba.

„Rezervovala som ti miesto, muffin.“

Je jasné, že je už opitá, pretože po mieste ťapká tak, až sa kúsky Jengy a poháriky trasú.

„Dobre, Godzilla,“ ozve sa Lola spoza stola. „Nezbúrajme vežu skôr, než sa všetci vyzlečú. Ježiši.“

Stassie perami naznačí *ups* a venuje mi ospalý opitý úsmev, potom sa pritúli k Natovi. Pohľadom skĺzne na moju ruku prepletenu s Aurorinou, potom sa pozrie na Auroru, mierne jej klesne sánka a potom mi ukáže čudný zdvihnutý palec.

Ako mám v týchto podmienkach predstierať sebavedomie voči ženám?

„Muffin?“ spýta sa Aurora, keď sa vtisneme do priestoru medzi našimi priateľmi. Pustí mi ruku, aby prehľadala kabelku a našla mobil. Chcem robiť niečo so svojimi rukami namiesto toho, aby som nemotorne stál vedľa nej, ale kontrola telefónu je moja najmenej obľúbená činnosť, a tak si strčím ruky do vreciek nohavíc. Sledujem, ako si prezerá notifikácie, mierne vzdychne, potom ho zasunie späť do kabelky a pozrie sa na mňa.

„Je to veľmi, veľmi dlhý príbeh.“ Môj hodinový falošný vzťah so Stassie mi teraz pripadá vzdialený asi milión rokov a ani si nie som istý, či by som dokázal opísať to čudné, ale pekné puto, ktoré nás teraz spája. Aj keď ona hovorí, že z mojich úbohých komunikačných schopností ju bolí hlava.

Povedz niečo zaujímavé, Callaghan.

Aurora na moju odpoveď nehovorí nič, otočí sa a rozpráva sa s Emiliou po jej druhom boku. Vzdychnem si a obrátim pozornosť na svojich priateľov. Chalani zasypávajú Robbieho otázkami a ten je čoraz podráždenejší.

„Kde je Hen?“ spýta sa Robbie a pohľadom preletí po všetkých mojich spoluhráčoch. „To bol jeho prekliaty nápad.“

„Tu som!“ kričí Henry a prediera sa davom, pričom ho v tesnom závese nasleduje žena s rozstrapatenými vlasmi. „Prepáčte, tu som.“

Keby to bol hokej a Henry by meškal, lebo si to s niekým rozdával, Robbie by sa doňho pustil. Robbie berie spoločenské hry rovnako vážne ako hokej, ale zúfalo sa snaží dokázať, že nie je taký upätý ako Faulkner, keďže ho s ním celé dni porovnávajú.

Becky, Henryho posledný úlet, mu niečo pošepká do ucha, pobozká ho na líce a zmizne v dave na večierku. Henryho úškrn dráždi Robbieho čoraz viac, čo je skvelé pre každého hráča, ktorý tajne odpočítava a čaká, kedy vybuchne.

Robbie naňho prestane hľadieť a mierne zdvihne ruky, akoby sa chystal zatlieskať, všetci zataja dych, ale jednu ruku spustí a druhú ovinie okolo Loliných bokov.

„Dob...“

„Stihnem ísť na záchod?“ pýta sa Kris.

„Nie, doriti, nestihneš,“ odsekne Robbie. „Stoj tu, dofrasa, a počúvaj pravidlá hry, než prídem o svoj prekliaty rozum!“

Začnú sa ozývať vzdychy, keď všetci okrem mňa a Henryho siahnu po peňaženkách a položia do Krisovej natiahnutej dlane bankovky. Robbie čaká s rukami pevne zloženými na hrudi a keď všetky peniaze zmenia majiteľa, pokračuje.

„Ďalší človek, ktorý ma našťve, v budúcej sezóne hrať nebude.“ Všetci mlčky čakajú, hryzú si pery a snažia sa nesmiať. „Vytiahneš blok Jengy. Ak je prázdny, poradie prechádza na ďalšiu osobu, potom ho položíš na vrch veže.“

„Takže ako obyčajná Jenga,“ zaškerí sa JJ.

Robbie ho ignoruje, pravdepodobne preto, že už nemôže JJ-a posadiť na lavičku.

„Ak dostaneš výzvu, buď ju splníš, vyberieš si trest na druhej strane alebo vypiješ dva poháriky. Ak nie si deväťdesiatkilový hokejista, stačí ti vypíť len jeden pohárik, aby to bolo spravodlivé. Ten, kto prevráti vežu, musí prejsť po čiare na Maple Ave. Lola, ideš prvá.“

„Počkaj,“ preruší ho Joe. „Prečo sú tu aj poháriky, keď sú na zadnej strane blokov tresty?“

Robbie ho priklincuje pohľadom, z ktorého mi prejde mráz po chrbte.

„Pretože ja som vytvoril pravidlá a ja hovorím, že sú tu poháriky a tresty.“

Hra sa začína a typickým spôsobom Titanov je to chaos. Mattie musí poslať poslednú fotku z foťáku do skupinového chatu jeho rodiny – nepovie nám, čo to je, ale odíde od stola, aby zdvihol hovor od svojej starej mamy. Henry a Bobby si musia vymeniť oblečenie. Joe vytiahne blok, na ktorom je napísané: *Daj svoju spodnú bielizeň osobe oproti tebe* a Aurorina kamarátka Emilia sa háda s Krisom, že ona určite nesedí oproti Joeovi, on áno. Kým sa hra dostane na našu stranu stola, má Kris na svojom oblečení natiahnuté Joeove boxerky a namiesto toho, aby sa bozkával s Emiliou, ktorá má priateľku a vyhráza sa mu, že mu vrazí, ak to čo len skúsi, si dá dva poháriky. Emilia vytiahne prázdny blok. Nasleduje ju Aurora, ktorá urobí to isté. Je ťažké nevšimnúť si sklamanie.

Jej roztomilé našpúlené pery ma rozptyľujú, keď od jedného z chalanov začujem: „Doriti, pohni sa, muffin.“ Opatrne pretlačím kváder stredom.

UKÁŽ OSOBE VEDĽA SEBA POSLEDNÚ PRIJATÚ SPRÁVU

Snažím sa nepustiť blok, keďže sa mi začínajú potiť ruky a prevrátim ho, pretože nech už je môj trest akýkoľvek, nebude to také zlé.

POŠLI FAULKNEROVI SPRÁVU „MILUJEM ŤA“

Nesprávne.

Ludia sa ma pýtajú, čo sa tam píše, ale moja myseľ pracuje na plné obrátky, snaží sa prísť na to, ako sa z toho dostať bez toho, aby som vysvetľoval, prečo to neurobím. Okrem toho, že nemám chuť opäť si to pokašľať u trénera, moja posledná prijatá textová správa bola od otca, ktorý ma žiadal, aby som mu poslal peniaze. Cítim, ako mi klesá žalú-

dok pod ťarchou nepríjemnej pravdy, že si nájde spôsob, ako sa vpliest do každej situácie a pokaziť ju. Pred tým, ako som zavrel chat, som si ju ani poriadne neprečítal, aj tak je to vždy tá istá výhovorka na hovno.

Vrátim ti to. Vrátim ti dvojnásobok. Poznám chlapíka, ktorý pozná trénera a preteky sú dopredu jasné.

Alebo, keď sa napije: *Všetko máš vďaka mne. Otočil si sa k tejto rodine chrbtom. Nepomôžeš ani vlastnej krvi, nie si môj syn. Myslíš si, že si lepší ako my, lebo chodíš do nóbl školy, aj tak to len poserieš.*

Stassie mi netrpezlivo vytrhne blok z ruky a prečíta ho skupine, ktorá sa pochopiteľne zasmieje. Aj ja by som sa smial, keby bola tá správa od niekoho iného. Beriem si do každej ruky po jednom poháriku a v rýchlom slede ich oba vypijem za sebou.

„Páni, naozaj si nechcel, aby som videla tie nahotinky,“ povie Aurora, keď si chrbtom ruky utriem zatúlanú kvapku. „Robím si srandu, netvár sa tak vážne. Je to pekné.“

„Pekné?“

Prikývne.

„Že neukazuješ svoje súkromné veci. Súkromie je pekné.“

Súkromie. Niečo, v čom som dobrý. Škoda, že z nesprávnych dôvodov.

Hra pokračuje, dookola, poháriky sa vyprázdňujú, výzvy sa plnia, smerom k Robbiemu a JJ-ovi lietajú urážky. Nate musí nakoniec poslať peniaze svojej sestre za to, že nepobozkal osobu po svojej ľavici: Robbieho. Bobby pošle Faulknerovi správu: *Chýbaš mi*, Henry musí rýchlo vypiť pivo cez dierku v plechovke a ja skončím bez trička za to, že som nepobozkal najbližšiu červenovlásku, ktorou je zhodou okolností Lola. Bozkávať priateľku môjho spolubývajúceho a trénera sa mi nezdá ako najlepší spôsob, ako prežiť zvyšok svojej vysokoškolskej kariéry.

Emilia sa nakloní k veži, ktorá vyzerá podstatne nestabilnejšie ako predtým. Na tvári sa jej rozhostí úsmev, keď číta z bloku.

„Vyber dvoch ľudí, ktorí sa majú pobozkať. Vy ste takí detinskí,“ zamrmle, otočí blok k nám a pery sa jej skrúti do nezbedného úsmevu. „Nuž, keďže sú to jediní ľudia, ktorých poznám... predpokladám, že... budem si musieť vybrať Auroru a Russa.“

„A čo som ja? Duch?“ kričí JJ z druhej strany stola a dramaticky rozhadzuje rukami. „Naše priateľstvo je pre teba očividne len vtip.“

Počujem ju, ako niečo hovorí, ale neuvedomím si hneď, že vyslovila moje meno. Až keď pocítim, ako na mňa Aurora pozerá. Je naozaj krásna, Ježiši.

Jediná osoba, ktorá vie, že nie si sebavedomý, si ty.

Líca má červensšie viac ako predtým, oči sa jej lesknú.

„Si dosť triezva na to, aby si s tým bola v pohode?“

Prikývne a usmeje sa.

„A ty?“ Jemne jej vkĺznem rukou pod vlasy, aby som ju chytil za krk a palcom jej prejdem pod sánkou. Na dlani cítim jej pulz.

„Áno.“

Skloním hlavu, postaví sa na špičky, jej ruky si nájdu svoje miesto na mojom krku, a potom sa moje ústa stretnú s jej. Najprv jemne, váhavo, až kým jemne nezastoná a ja na chvíľu zabudnem, že máme publikum.

Publikum na nás však nezabudne, a keď si ju pritiahnem bližšie k sebe, začnú s pokrikom, ktorý nás oboch vráti späť na zem. Urobí krok dozadu, ruka jej vystrelí k perám, keď sa obráti k Emilii a zamrmle niečo, čo spôsobí, že sa usmeje.

Predstieraj, kým sa z toho nestane pravda.

Hra pokračuje ďalej, jeden prázdny blok za druhým okolo celého stola a ľudia sa začínajú pýtať, či Robbieho a JJ-a prestalo baviť písať výzvy, na čo sa neuveriteľne urazia. Aurora vytiahne ďalší prázdny blok a od stola sa ozve sklamané zastonanie.

„Táto veža drží pohromade lepšie ako ja,“ zamrmle Aurora a položí blok na vrchol kývajúcej sa konštrukcie.

Vytiahnem svoj a hneď si všimnem Robbieho lajdácku čmáranicu na dreve.

ZMENA SMERU

„Zmena smeru?“ prečítam nahlas. „Nechápem to.“

„To znamená, že som opäť na rade,“ ozve sa Aurora vedľa mňa a Robbie súhlasne prikývne.

Vyberie si svoj blok, ktorý je z inžinierskeho hľadiska jedným z najhorších, aké si mohla vytiahnuť, ak chce, aby veža zostala stáť. Napadne mi, že možno chce len vidieť, ako sa rozpadne, ale prestanem na to myslieť, keď sa začne smiať. A je to prekliato čarovné.

Otočí blok smerom k skupine.

2 MINÚTY TANCUJ NAJBLIŽŠIEMU HOKEJISTOVI V LONE

„To som napísala ja!“ šťastne zakričí Lola. „Nemáš za čo, muffin.“

Keby mohol pohľad zabíjať, bol by som mŕtvy. Všetci hráči sa na mňa pozerajú s čistou závišťou po tom, čo si až príliš dlho obzerajú Auroru. Nahlas si odkašlem a všetci sa prebudia.

Och, človeče. Postaví sa mi pred všetkými mojimi kamarátmi.

Bobby sa ponáhľa nájsť jednu zo stoličiek, ktoré sme predtým odložili, Anastasia sa pýta Aurory na obľúbenú pesničku. Viem, že to nie je veľká vec, ale podvedome mám pocit, akoby to bola veľká vec. Som si celkom istý, že moja tvár je jasne červená. Ako mám, doriti, počas tohto predstierať, že som sebedomý?

Nakloním sa k nej a priblížim sa k jej uchu, aby ma počula len ona.

„Nemusíš to robiť. Nedovoľ im, aby na teba robili nátlak.“

„Je to smiešny tanec,“ povie a stisne mi ruku. „Ale ďakujem ti. Ak ti to nevyhovuje, vypijem pohárik.“

„Je to v poriadku.“ Prekliato v poriadku.

„Je niečo, čo nechceš, aby som urobila?“

„Môžeš všetko.“

To, že už nemám tričko, robí celú túto vec intímnejšou. Našťastie, to, že sa na vás pozerajú ľudia, kým sedíte na jedálenskej stoličke, stačí, aby ste sa toho pocitu striasli.

Dobre vedieť, že na toto budem myslieť, keď si nabudúce sadnem k jedlu.

Aurora siahne po pohárikoch, zoberie si dva.

„Nevzdávam to“ potvrdí rýchlo. „To je na odvalu.“

Mám pocit, že ja potrebujem odvalu. A pritom musím len sedieť a nechať na mne tancovať ženu, ktorá je tak ďaleko od mojej ligy, že ani nehráme rovnaký šport. Hudba sa zmení z rýchlej hitparádovej pesničky, ktorá hrala, na Zaynov „Sweat“. Lola drží telefón s nastavenou časomierou.

Keď ku mne Aurora pristúpi a s úsmevom sa postaví za mňa, je ľahké zabudnúť na zvyšok miestnosti. Obe ruky mi položí na plecía a pomaly mi nimi prechádza po hrudi a brušných svaloch, až kým sa nenakláňa natoľko, že jej hlava je na úrovni mojej. Krátko ma pobožká na líce a zľahka sa zasmee. V tej chvíli viem, že toto bude ten najlepší druh mučenia.

Presunie sa pred mňa a začne pomaly pohybovať bokmi do rytmu hudby. Trochu širšie mi rozťahne kolená od seba, vstúpi medzi nich, otočí sa a spustí sa na mňa.

Tridsať sekúnd, počas ktorých sa Aurorin zadok obtiera priamo o môjho vtáka, ubehne ako voda. Jej chrbát je v jednej rovine s mojou nahou hrudou, a keď sa jej vlasy rozletia do strán, do nosa mi zovanie vôňa broskýň. V mysli začnem vymenovávať mŕtvych prezidentov, ale nepomáha to. Jej boky menia rytmus a telo jej vibruje smiechom. Pozerá na mňa. Áno, určite cítí môjho tvrdého vtáka, ktorý sa jej zarýva do zadku.

Kĺby na rukách mám biele od toho, ako sa držím sedadla stoličky, očividne sa jej ani nemusím dotýkať. Zdvihne sa zo mňa a ja nemusím dlho panikáriť, že si všetci všimnú, ako mi stojí, pretože sa otočí a spustí sa späť do môjho lona. Obkročmo.

Toto je horšie, oveľa, oveľa horšie.

Teda horšie v tom lepšom slova zmysle. Pretože ona je prekliato sexy a teraz sa jej môžem pozeráť do tváre, keď sa o mňa obtiera a vyzerá so sebou úplne spokojná.

„Môžeš sa ma dotknúť,“ zašepká, oči jej stmavli.

George Washington, John Adams, Thomas Jefferson...

Rukami ju chytím za boky, palcami sa jemne dotýkam odhaleného kúska kože medzi pásom jej sukne a topom. Ruku mi zaborí do vlasov, prsia mi pritlačí na hrud', jej tvár sa blíži k mojej.

A potom sa spustí alarm a ja chcem prvýkrát v živote spáchať vraždu.

Kúzlo sa preruší a obaja si okamžite uvedomíme, že nie sme sami. Sadne si, dýcha prerývane. JJ našťastie navrhne, aby si všetci dali prestávku, doniesli si nové nápoje a použili toaletu. Pozdraví ma, keď sa priestor začne vyprázdňovať.

Ruky mám stále na jej bokoch, stále na mňa upiera pohľad. Pod povrchom cítim niečo, niečo neisté. Akoby na niečo čakala, ale neviem na čo.

„Ehm, dobrá práca.“

Je zrejmé, že čakala na nejakú formu pochvaly, pretože jej úsmev sa zväčšuje. Chce sa postaviť, ale ja ju zovriem pevnejšie, udržím ju na sebe.

„Môžem ešte minútku?“

Zahryzne si do pery, potlačí smiech a prikývne. „Jasné.“

James Madison, James Monroe, John Quincy Adams...